

Saint-Romans-lès-Melle, 15-a de februaro 2026

Readmono 30:15-20

1 Korintanoj 2:6-10

Mateo 5:17-37

Karaj gefratoj en Kristo,

Antaŭ ol profundigi en la signifon, kiun ĉi tiuj tekstoj povas havi por la nuntempo, ni konsideru ilian kuntekston, ĉar ĝi indikas, kiel ni komprenu ilin.

Ĉi tiu peco el la Libro de Readmono, la lasta libro de la Torao, de la Pentateŭko, prezentas al ni la finan paroladon de Moseo al la popolo de Izrael. Ni estas ĉe la fino de la migrado, ĉe la fino de la longa vojaĝo tra la dezerto post forlaso de Egiptujo, post 40 jaroj da vagado. Ni estas ĉe la sojlo de la Promesita Lando. Restas nur transiri la riveron Jordan. Sed Moseo ne transiros ĝin. La popolo, kiun Dio, kiun la Sinjoro, la Eternulo, liberigis el Egiptujo, nun alfrontas la situacion. Ili estas liberigitaj. Tio estas decidita afero. Tio estas fakto. Nu, kion ĝi faros kun ĉi tiu libereco? Jen la demando, kiun Moseo prezentas al la popolo.

En sia letero al la Korintanoj, la unua en nia Nova Testamento, Paŭlo rememorigas al tiuj, kiujn li kondukis al la Evangelio, kion vere reprezentas la alvoko, al kiu ili respondis. Kiel ĉi tiu saĝeco de Dio, en kiun ili eniris, ĉi tiu savo, kiun ili ricevis, kondukas ilin al malsama vivo.

Ĉapitroj 5 ĝis 7 de la Evangelio laŭ Mateo konsistigas tion, kio estas ofte konata kiel la Surmonta Prediko. Ĝi komenciĝas per la konata teksto nomata la Bendiĵoj. Gravaj memori, ke ĉi tiu parolado estas adresita al la disĉiploj, al la homamasoj, kiuj sekvas lin, al kiuj li proklamas la Evangelion, la Bonan Novaĵon de la Regno de Dio. Ĉi tiu tuta prediko estas komprenenda kiel konsekvenco de ĉi tiu Bona Novaĵo.

Unu el la ŝlosiloj al ĉi tiu peco troviĝas tuj post nia peco el la letero al la Korintanoj, ĉe la fino de versiklo 12: "*por ke ni sciu tion, al ni donacitan de Dio.*"

Kaj, ĝuste antaŭ ĉi tiu sama peco, en versiklo 2: "*Ĉar mi decidis scii ĉe vi nenion, krom Jesuo Kristo kaj tiu krucumita.*"

Por kompreni ĉi tiujn tekstojn, oni devas ĉiam memori ĉi tiujn du aferojn: la gracon de Dio kaj la krucon de Kristo.

La Libro de Readmono estas tiu, kiu ripetas la leĝon de Dio, kiel ĝia greka nomo indikas. Ĝia hebrea titolo estas *Devarim*, signifante "vortoj", la vortoj de Moseo, kiam li estis proksima al la Promesita Lando, sed kiun li ne eniros. Vi estas liberigitaj el Egiptujo. Vi estas enirontaj la Promesitan Landon. Mi diras al vi kiel la liberigita popolo devas konduki kaj la konsekvencojn, kiujn vi suferos se vi forgesos de kie vi venis kaj kiu liberigis vin.

La profetoj jam provis komprenigi al la popolo la naturon de ĉi tiu leĝo. Ili jam provis klarigi ĝin, establi, kiel ni dirus hodiaŭ, dekretojn por ĝia apliko. Ĉi tio ne estis komprenita.

Kaj ĝuste al ĉi tiu sama leĝo Jesuo aludas. Ĉi tiu leĝo ne estas leĝo de kaptiteco, sed leĝo de liberiĝo.

Jen ni renkontas problemon de tradukado. *Detrui la leĝon*. La uzata verbo povas signifi *detrui*, sed ĝia originala signifo estas pli ĝuste *dissolvi*, *malligi*. Fakte, oni povus ankaŭ diri *malfari*, *disseki*, *maltriki*, *kvereli*. Jesuo ne estas tie por diskuti la leĝon, por debati pri la leĝo. Li estas tie por plenumi ĝin, aŭ pli ĝuste por plenigi ĝin, donante al ĝi ĝian plenan sencon.

Aliflanke, la etanimulo, kiu diskutas ĝin, kiu maltrikas ĝin, kiu metas ĝin por debato, ĝis li liberiĝas de ĝi, tiu estas la plej malgranda. Aliflanke, tiu, kiu praktikas ĝin, kiu konstruas ĝin, kiu faras poemon el ĝi, tiu estas la plej granda. Kaj oni ne faras poemon el oboe, el submetiĝo. Oni povas fari poemon el amo. Sammaniere, oni praktikas la leĝon el amo. Ne el amo al la leĝo, sed el amo al tiu, kiu liberigis nin.

Dietrich Bonhoeffer rimarkigis en sia komentario pri la Surmonta Prediko, ke apliki la leĝon eblas nur en komuneco kun Dio.

Jesuo nun parolas pri justeco. *Via justeco devas superi tiun de la skribistoj kaj Fariseoj.* Ĉi tiuj viroj, fakuloj pri la leĝo, estis ankaŭ fakuloj pri parolado pri la leĝo, komentistoj pri la leĝo, foje stranĉantaj harojn.

Ĉu fokusiĝi al detaloj ne estas maniero maltrafi la ĉefan punkton, anstataŭ fokusiĝi al la spirito? Komentario pri la leĝo povas perdiĝi en detaloj, en sofismo.

Sed komentario pri la leĝo povas ankaŭ esti serĉado de la profunda signifo de la leĝo, la leĝo kiu liberigas. La amplekso de ĉi tiu leĝo povas plivastiĝi por tiu, kiu estis liberigita.

Jen kion signifas la tuta serio, kiu sekvas, eĉ preter nia propra sperto. La "*vi aŭdis ke estas dirite... sed mi diras al vi.*" Ĉi tiu tuta serio malkaŝas la profundan signifon de la ordonoj, de la leĝo. Tiom da aferoj, kiujn oni ne povas kontroli, kiujn oni ne povas mezuri.

Ĉar la leĝo ne estas destinita por esti kontrolata, kalkulita, registrita. Ĝi ne estas destinita doni "bonajn notojn" aŭ "malbonajn notojn".

La leĝo ne estas donita por akiri ian finan savon. La leĝo estas donita ĉar liberiĝo estis donita. La leĝo ne devus esti nia zorgo, sed nia inspiro. Estas ĉar ni estis liberigataj, ke la leĝo estas gravurita en niaj koroj.

Jen kion Paŭlo memorigas nin: *Mi venis por proklami al vi... Jesuon Kriston krucumitan.*

Ĉi tiu proklamo de la kruco estas, por multaj, malsaĝeco aŭ skandalo. Sed tie kuŝas la saĝeco de Dio, tie kuŝas la justeco de Dio. Li pravas la gravecon de la leĝo, de ĉi tiu leĝo, per sia amo.

Kiam ni legas aŭ deklamas la Bendiroyojn, ni rimarkas, ke ili ne estas ordonoj, sed kontraŭintuiciaj benoj. La lasta estas adresita rekte al la disĉiploj kaj finiĝas per stranga ordono: *Ĝoju kaj raviĝu.* Ĉi tio sendube estas indiko pri kiel alproksimiĝi al la leĝo, tiu, kiu devas esti plenumita kaj ne dissolvita.

Kaj se ni daŭrigas kun la antaŭa peco, Jesuo diris al siaj disĉiploj: *Vi estas la salo de la tero. Vi estas la lumo de la mondo.* Ne "*estu*", ne "*vi estos*", eĉ ne "*strebti esti*", sed "*Vi estas*".

Ni devas lerni transiri de legalismo al la nova vivo de la Evangelio, al ĉi tiu vivo ricevita.

Proksime al la fino de la Surmonta Parolado en Mateo, estas parabolo. Vi eble kantis ĝin kiam vi estis pli juna: "La Malsaĝulo sur la Sablo."

Kiu konstruas sur sablo estas ankaŭ tiu, kiu konstruas sian vivon sur leĝo, kiu povas disfali, dissolviĝi, maltrikiĝi, pri kiu oni neniel povas fidi, sur malfirmaj fundamentoj, kie ĉio povas esti pridubata ĉe ĉiu turno.

Kiu konstruas sur roko estas tiu, kiu establas sian vivon sur la bona novaĵo de liberiĝo per la kruco de Kristo, kiu fidus je la certeco de la leĝo plenumita de Kristo. Nenio povas pridubi la krucon kaj la releviĝon de Kristo.

Ĉi tiuj tekstoj, kiuj estas ofte prezentataj kiel saĝaj tekstoj por bone vivi, kiel multaj similaj tekstoj, tamen nenio tia estas.

Por ke ĉi tiuj principoj estu aplikeblaj, oni devas unue esti rezigninta pri la kontrolo de sia vivo. Oni devas esti rezigninta ĉion ĉe la piedo de la kruco de Kristo por eliri liberigita, liberigita de ĉio, kio nin limigis, de ĉio, kion ni pensis, ke ni devas fari por esti aŭ ŝajni bonaj.

Nur tiam eblas plenumi la leĝon de justeco kaj graco, esti salo, esti lumo, esti atestanto. Nur tiam eblas esti disĉiplo de Kristo.

Amen.